

Šiandien mąstosi apie mus – paprastus žmones... Kokie skirtingi mes vienas kitam beatrodytume, tačiau iš tiesų mes labai labai panašūs – esam žmonės.

Visi bandome rasti ir atrasti savo vienintelį, teisingą, tiesiog savo geriausią kelią; visi panašiai jaučiame džiaugsmą ir liūdesį, visi mokame juoktis ir verkti.

Ir ateina laikas, kai kiekvienam mums iškyla klausimas: “O kam aš gyvenu?” Dėl ko esu sukurtas? Kur atrasti save tikrąjį, savo esminį gyvenimo pašaukimą, savo vietą šioj purvinoj žemėj ar po rudens dangum? Ir kam tai?..

Žinai, galima daug metų klausinėti savęs apie tai..., ir nerasti atsakymo. Bet... Viskas paprasta yra. Taip, kaip su ieškomu daiktų, kuris būna visai šalia.

Pažvelk, juk pačiame klausime jau slypi atsakymas: „Kam aš sukurtas (kam reikalingas)? Žmogus sukurtas būti reikalingu. Tavęs reikėjo tokio ar tokios. Ten, kur esi. Tokiu ar tokia, koks ar kokia esi. Kūrėjas, viso ko Vienintelis Šeimininkas, taip mums sudėliojo, kad būtume Jo kūrybos dalimi. Tai – ir yra GYVENIMAS.

Ir, jei tik tu pažvelgsi į viską aplinkui, – pamatysi šio kūrybinio, pačio gyvenimo proceso mintį. Tik tu pats ar pati tai pamatysi. Mes tam, kad kažkur nebūtų tuščia, ir savimi, savo gyvenimu rodome vieni kitiems tai, kas šventa.

Taip! Tai ir yra žmogaus gyvenimas. Paprasto žmogaus gyvenimas... Rodyti tai, kas šventa, fikra. Tai supratęs, mes suprantame didį reikalingumą gyvent... Mes reikalingi vieni kitiems. Vieni kitų dėka, kurdami tai, kas šventa, – mes kuriame gyvenimą. Kiekvienas, absoliučiai kiekvienas žmogus yra reikalingas.

MES REIKALINGI VIENI KITIEMS, SUPRANTI? Gyventi bus galima, jei būsi tu...

“Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu,– sako Viešpats.”

Mt 11, 28

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apr 7, 2–4. 9–14; Ps Ps 23, 1–6; 1 Jn 3, 1–3

Psalmės atliepas

Šitokie žmonės yra išsiilgę Tavo, Viešpatie, veido.

Evangelija pagal Matą (Mt 5, 1–12a)

Matydamas minias, Jėzus užkopė į kalną ir atsisėdo. Prie jo prisitartino mokiniai. Jėzus prabilęs mokė:

„Palaiminti dvasingieji vargdieniai: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti, kurie liūdi: jie bus paguosti.

Palaiminti romieji: jie paveldės žemę.

Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės: jie bus pasotinti.

Palaiminti gailėstingieji: jie susilauks gailėstingumo.

Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.

Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais.

Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisybės: jų yra dangaus karalystė.

Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia.

Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje“.

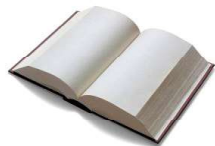
Evangelijos komentaras:

Pamėginkime grįžti prie pirminės Palaiminimų dvasios ir suprasti, kaip tai gali derėti su kasmetine Visų Šventųjų iškilmė, kuri mums primena įsipareigojimą kasdien gyventi šventumu. Šiuos palaiminimus Jėzus ištarė vadinamojo „Kalno pamokslu“, kurį tradiciškai laikome savotiška Jo veiklos programa, pradžioje. Tuo vadovaujantis galime sakyti, kad Kalno pamokslu Jėzus nori mums pasiūlyti būtinybę užmegzti autentišką santykį su Dievu, kuris būtų ne sterilus įstatymų laikymasis, kaip, pavyzdžiui, buvo fariziejų ir įstatymo mokytojų atveju, bet kiekvieno žmogaus santykio su Dievu Tėvu kūrimas. Jėzus savo klausytojus veda prie minties, kad ten, kur egzistuoja sūniškas santykis su Dievu, kur Dievo buvimas mūsų gyvenime jaučiamas ne kaip griežto teisėjo, bet kaip rūpestingo ir švelnaus tėvo dėmesys, neabejotina, kad tikinčiųjų širdyse apsigyvena ramybės, taikos, teisingumo, pagrįsto gautu ir dovanotu gailėstingumu, jausmai. Kitai tariant, žmogus gali patirti laimės jausmą. Dievas nori, kad kiekvienas iš Jį tikinčių Jo vaikų jaustųsi gerai ir būtų laimingas su Juo. Tokiu būdu laimė, arba, tariant Evangelijos žodžiais, „palaima“, yra dvasinis matmuo, kuris labiau nei bet kuris kitas apibūdina gyvenimą tų, kurie visiškai pasitikėjo Dievu. Tuos žmones šiandien pagerbiame ir vadiname juos „šventaisiais“.

Ši kasmetinė iškilmė, labiau nei bet kuri kita, mums primena tikrąjį šventumo matmenį, o, būtent, palaimą, laimę, entuziazmą „būti su Dievu“ kiekvieną mūsų gyvenimo akimirką. Mums dera suvokti, jog Dievas yra drauge visuose gražuose ir mažiau gražuose dalykuose, klestėjimo ir ekonominės krizės akimirkomis, sveikatoje ir ligoje, sėkmėje ir nusivilymuose, gautoje ir dovanotoje meilėje, ir kenčiančioje vienatvėje... Mes būsimė Jo mokiniai, taigi palaiminti, šventieji, tiek, kiek kiekvienoje gyvenimo situacijoje išlaikysime ramybės matmenį ir, galbūt, net sugebėsime tai išreikšti išorine laime.

Gana... nereikia mums tų painių ir klaidinančių idėjų, rodančių šventumą kaip kažką, kas skirta tarsi tik dvasininkams, vienuoliams, uždarytiems dvasingumo vietose, kurios tikrai dvelkia tikėjimu ir dvasingumu, bet kurie neturi ir negali pretenduoti į išskirtinę teisę į Dievą ir šventumą! Ir visi iš jų, kurie yra tikrai šventai gyvenantys, tai tikrai žino!

Didelė pastaraisiais metais paskelbtų šventųjų ir palaimintųjų gausa, neskaičiuojant visų tų, kurie, nors ir nepaskelbti tokiais, vis dėlto nešiojosi laimę širdyje ir ja dalijosi išorėje, dar kartą rodo, kad šventumas yra įmanomas ir prieinamas visiems, kiekvienam! Dievas nori, kad būtume šventi, vadinasi, laimingi, mylėdami Dievą, save ir kitą žmogų. Juk tik tokioje žemėje dygsta šventumo sėkla... Jei nemoki dar mylėti, tai dar tik augi šventume...

Šventumas kasdienybėje

Vienas išskiliausių XX a. teologų Hansas Ursas von Balthasaras savo gyvenimo kelią pakreipė taip, kad galėtų kuo glaudžiau bendradarbiauti su Adrienne von Speyr (1902–1967), nes jos dvasinė misija matė kaip neatsiejamą nuo savo teologinių darbų.

Pirmoji Šveicarijoje moteris gydytoja, protestantė, vėliau perėjusi į katalikybę, mistikė Adrienne von Speyr yra daugiau nei šešiasdešimties knygų autorė. Dauguma jų – Bibliinių eilučių pamąstymai, puikiai tarnaujantys kasdieniui maldai su Dievo žodžiu – *Lectio divina*, padedantys susitikimą su Jėzumi paversti esminiui savo gyvenimo įvykiu.

Adrienne von Speyr dėl silpnos sveikatos nepajėgė rašyti, todėl beveik visas savo knygas tiesiog padiktavo Balthasarui. Žurnalistai ir smalsautojai klausinėjo, kaip gali būti, kad toks iškilus mąstytojas tapo „mistikės sekretoriumi“ ir paaukėjo savo paties laiką ir darbus. „Tai nebuvo svarbu, tai neturi jokios reikšmės, man buvo kur kas įdomiau, ką sako ji“, – į šį klausimą atsakė Hansas Ursas von Balthasaras.

Taigi, dalinamės Adrienne von Speyr mintimis apie šventumo siekimą kasdienybėje.

Anksti ryte daug nieko negalvodamas žmogus ateina į darbą. Gali būti, kad pakeliui, atsitiktinai išgirsta melodija tebeskamba jo galvoje. Taip pat gali būti, kad ši melodija ir dainos žodžiai galvoje suksis per visą dieną. Taip pat gali nutikti ir su atsitiktinai išgirstu bjauriu žodžiu ar įžeidimu, net jei tai nebuvo skirta asmeniškai jam. Tokie dalykai tiesiog „prikimba“ prie žmogaus ir apima jo mintis. Galbūt, kai žmogus tai išgirdo, tuo pat metu garsiai trenkėsi automobilio durėlės ir „jungė“ asociacijų mechanizmą: kaskart, kai panašus durėlių trenksmas pasikartos, girdėta melodija ar žodžiai vėl išnirs jo mintyse.

Tas pats vyksta ir žmogaus dvasiniame gyvenime. Jis beginklis ir nuolat atviras viskam. Įtakos ar išoriniai įvykiai gali jį formuoti, jame rezonuoti ir daryti jį savo įkaitu. Daugumos žmonių kasdieniai užsiėmimai nereikalauja, neatima viso jų dėmesio, palikdami tartum neišnaudotą vidinio gyvenimo sritį. Daug nepakenkdamas savo darbui, žmogus gali sau leisti ką nors niūniuoti ar galvoti. Ir pasibaigus dienai kiti žmonės nežino, apie ką jis galvojo, kaip jautėsi. Jeigu žmogus susimąstytų, kiek tokių atsitiktinių minčių ir melodijų sukosi jo galvoje paskutines kelias dienas, tikriausiai nustebtų, gal netgi išsigastų supratęs, kaip lengvai į jo vidinį pasaulį patenka ir kaip jį paveikia bereikšmiai atsitiktinumai. Galbūt netgi kiltų klausimas: užuot pasidavus tokiam kasdieniam balaganui, ar nebūtų geriau savo vidinį gyvenimą maitinti paslėptu ir esmingu maistu, iš kurio kaip iš šaltinio kiltų pasirinkimai ir sprendimai, darantys gyvenimą reikšmingą, krikščionišką, šventą?

Jei beprasmiški dalykai taip mus paveikia, jei turime tiek daug gilių vidinių resursų, kurie kasdienybėje dažnai lieka nepanaudoti ir savo verkiančia tuštuma atsiduoda bereikšmėms kasdienybės įtakoms, tai koks galėtų būti mūsų gyvenimas, jei savo vidinių erdvių neatiduotume pasaulio triukšmui, bet pasiūlytume jas Dievui?

Mes, krikščionys, vykdydami minimalius Bažnyčios reikalavimus, esame panašūs į sąžiningai savo darbą dirbantį žmogų, kuriuo niekas nesiskundžia. Vis dėlto lieka tuščia erdvė – galimai gerokai didesnė už tą, kurios reikalauja „religinis minimumas“: mūsų privati erdvė, kurią susitvarkėme taip, kaip mums patinka. Jeigu šią erdvę užimtų Dievo žodis, visokie kasdienybės atsitiktinumai nebegalėtų jos okupuoti. Dievo žodis taip pat pretenduoja į šią sferą. Jis nori gyventi mumyse taip, kaip Dievo sėkla gyveno Marijoje: augdama ir apimdama viską. Jei užrakiname savo sielos duris Žodžiui arba leidžiame Jam pasiekti tik kai kurias jos dalis, likusias atiduodami kam nors kitam – nesame krikščionys. Tikėti reiškia būti Žodžio nešiotuju ir leisti būti nešamam paties Žodžio.

Tikėti nereiškia artėti prie Dievo žodžio lėtai, skaičiuojant savo žingsnius ir išlaikant atstumą. Tikėti taip pat nereiškia po truputį atsiversti, mėginant priimti lengvesnius Kristaus žodžius, sunkiausius ir reikliausius atidedant vėlesniam neapibrėžtam laikui.

Linkėjimas sergantiems sveikti ir rytdienos mirusiųjų minėjimo diena

Šiandien, Šventųjų šventę švęsdami, vakare, 18 val., Šlienavos bažnyčioje, švėsime Eucharistiją, **pubūdami su sergančiais, kartu švenčiant ir Ligonio sakramentą su atėjusiais.** Palaikysime juos ir linkėsime sveikatos visiems sergantiems bei vyresnio amžiaus žmonėms, kad jie sveiktų ir stiprėtų.

Rytoj, švėsdami sekmadienio Eucharistiją, minėsime ir išėjusiuji

Amžinybė dieną – Vėlines. Prisiminsime saviškius ir visus žmones, esančius Amžinybėje, pakūsim su jais, juos užtardami ir su jais pačiais pasikalbėdami. Eucharistiją švėsime įprasta sekmadienine tvarka: Šlienavos bažnyčioje – 9 ir 13 val., o Viršužiglio bažnyčioje – 11 val.

20 min. prieš Eucharistijos šventimą bus giedamos Liturginės valandos. Šių psalmių giedojimą paskirsime visiems išėjusiems Amžinybėn. Tad kviečiame visus ir šiai bendrai maldai.

Prisiminkime DOSNUMO KREPŠELĮ!

Atnaujiname mūsų gerumo akciją su *Dosnumo krepšeliu*. Ačiū tiems, kurie jau dalinatės savu gerumu su kitais, kuriems reikalinga parama. Bažnytinė organizacija "Caritas" mus vis kviečia į šią gerumo akciją.

Bažnyčiose rasime tam ir popierinių *Dosnumo krepšelių*.

Juos paimkite ir pasinaudokite paruošdami ilgesniam naudojimui tinkamais maisto produktais ar kitais kasdienio naudojimo reikmenimis, ir tokį savą dovanos krepšelį padovanokite tam ar tiems, kuriems norite ir jaučiate, kad tam žmogui ar žmonėms tai reikalinga.

Jei nežinote kam tokią dovaną padaryti, tuomet atneškite šį *Dosnumo krepšelį* bažnyčia, ar paduokite klebonui, kuris perduos žmogui ar žmonėms, kuriems Jūsų dovanos tikrai reikia.

Dėkojame visiems, kurie esate kartu ir gyvenate gerumu, stengiatės būti paprasti ir šventi!

⇒ Tikėti – tai išdrįsti viskam ir iškart, nedelsiant sutikti su labiausiai neįtikėtinais ir nesuprantamais Jėzaus žodžiais. Staiga, be išsiskinėjimų atsidurti priešais Absoliutą ir nedelsiant suteikti šiai „nejmanomybei“ reikalingą vietą. Vietą, kuri nebeturės nieko bendro su minėtu abejingu, nevaisingu ir sutūžusiu atvirumu visiems bereikišmiams gatvės įvykiams; savo vidinę erdvę, kurioje būtų tvarkomas visas mūsų gyvenimas. Toks žodis galėtų būti šis Viešpaties sakiny: „Būkite tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas“ (Mt 5, 48). Arba Senajame Testamente: „Būkite šventi, kaip aš esu šventas“ (plg. Kun 19, 2). Tai reikalavimas visą mūsų gyvenimą su jo smulkmenomis atiduoti Dievui, mūsų vargingą nuodėmingumą ir netobulumą mūsų panardinti Dievo šventume; užuot savo vidinį pasaulį tvarkingus patiems, atiduoti jį Dievui.

Tokio iš pažiūros neįmanomo dalyko reikalauja Dievo Sūnus. Jis pats nežino jokios kitos, tik vieną – Tėvo valią. Jis per savo gyvenimą nedarė nieko kito, tik vykdė šią valią. Tapdamas žmogumi, Jis prisirišė mūsų kasdienybę tam, kad pripildytų ją Tėvo amžinybės. Jis atėjo tam, kad mūsų žmogiškumą padarytų amžinojo gyvenimo indu. Per šį nusizeminimą mums suteikiamas visas dieviškasis orumas. Jėzus būdamas žmogumi yra šventas kaip ir Dievas Tėvas. „Kas iš jūsų gali įrodyti mane nusidėjus?“ (Jn 8, 46). Savo gyvenimu Jis daro šventumą mums prieinamą. Įvykdydamas tai, kas neįtikėtina, Jis kviečia mus sekti paskui. Jėzus nužengė iš aukštybių į mūsų žemumą tam, kad mes iš savo žemumų kiltumėm į Dievo aukštybes. Ir tai darome tuo pačiu būdu, kurį parodė Jėzus: nebežinodami jokios kitos, tik vieną – Tėvo valią.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.